

effet, verum quum in casu aliquo obuio inde haud parum detrimenti creditori aut debitori existere possit, multum omnino interesse censendum est, vt repudiatis omnibus aliis rationibus mancis atque spuriis soli verae et legitimae inhaereatur. Constitui igitur hanc scribendi occasionem nactus varios, qui ad meam notitiam peruenere, modos, quaestiones modo propositas soluendi, quantum res fert, breuiter exponere, atque examini paullo accuratiori subiicere, si forte aliquid in medio ponere possim, quo efficiatur, vt tandem genuinus resolutionis modus omni circa eum dubitatione sublata eniteat atque emergat. Quoniam vero resoluta priore quaestione etiam alterius solutio in potestate est, in iis, quae iam sequentur, priorem solam respiciemus. Designabimus autem in calculis nostris sortem elocatam per p , pensionem annuam, quae eius vice quotannis soluitur per a , numerum annorum, quibus pensio praestatur, per n , denique usuras, quae de forte $= 1$ in annum penduntur, per r .

1. Iam primus resolutionis modus hic est *). Inuestigatur tempus, post quod debitor summam pensionum omnium simul sine incommodo suo reddere potest. Inuenitur id multiplicando numerum annorum, post quos singulae pensiones debentur, per pensiones ipsas, et diuidendo aggregatum productorum omnium per summam pensionum **). Est igitur $\frac{a+2a+3a+\dots+na}{na} = \frac{n+1}{2}$ annorum. Intra hoc tempus fors $= 1$ parit usuras $\frac{n+1}{2}r$, iisque crescit in $1 + \frac{n+1}{2}r$, vnde per auream proportionis regulam conficitur, quia summae $1 + \frac{n+1}{2}r$ post $\frac{n+1}{2}$ annos debitae valor praesens est 1,

*) Mentio eius iniicitur in libro bonae frugis plenissimo: *Ein new und wohl gegründt Rechenbuch* — durch Simon Jacob von Coburg. Frankfurt a.M. 1600., p. 186. nro. 75. Auctor ipse illum non probauit, sed legitimum modum sequuntus est.

**) De hac, quam vocant, reductione terminorum ad eundem terminum medium passim in libris arithmeticis exponitur. Vid. inter multos: *Fortsetzung der Rechenkunst*, von A. G. Kästner, p. 155. ed. sec.; *Rechenbuch für das gemeine Leben*, von E. G. Fischer, Th. II. §. 130.; *die Rechenkunst*, abgehandelt von F. C. L. Karsten, p. 296. ed. nouiss.